

тинство още любезнѣтъ му Маріѣ, онѣзи, споменъ за който бѣше го постѣдувалъ въ всичкитѣ му военны походы, онѣзи за който той бѣ прѣдпочелъ оставкѣтъ си отъ военнѣтъ службѣ въсто провъзвѣжданіето си на стотническый степенъ. Маріа му бѣше съсѣдка и далечна нѣкакъ роднина, което не въспираше съединяваніето имъ. Маріа бѣше най хубавелката мома въ селото. И не бѣше само по-хубавица отъ другитѣ селскы момы, но и надминуваше ги и по умъ и по обходѣ. Нейъ бѣше ѣвъспитала като благородно дѣвоиче една графиня, която бѣше ѣвъ и кръстила. Въ тѣзи си аристократическѣ отхранѣ Маріа бѣше заела тѣжкостъ въ чувствованіята, наклонны малко къмъ романтизмъ и правы идеи за работитѣ въ свѣтътъ.

Петръ обичаше страстно Маріѣ; Знаеше още че и тя го обича и писа ѣ да ѣвъ прѣдизвѣсти че ся завраща въ родинѣтъ си и на онзи частъ, мисляше той, Маріа безъ друго чака да го посрешие на прагѣтъ на тѣхнѣтъ вратникъ обрасалъ съсъ сѣнчастѣ лозинѣ; безъ друго тя влива на далеко нетѣрпѣливѣтъ си очи за да ѣтгатне завращаніето му. А може бы да излѣзе и по-надалечъ да го посрѣшне, и тогазъ... О, тогазъ бѣшуваніето му пристигна до такѣвъ степенъ на прѣхласнуваніе щото, съ единъ ударъ на палицѣтъ си затири единъ камъкъ до тридесетъ раскрачи на задѣ си, помилива кучето трижъ на мѣсто веднѣжъ, и благородното животно ся впусна напѣдъ въ изумителны подскачанія. Слѣдъ това Петръ запѣ на високо единѣ мѣстѣвъ пѣсенъ, отъ слѣдующитѣ думы.

« На быстрыйъ изворъ — азъ си омыхъ рѣцѣтъ; — обѣрсахъ ги о дѣбовѣтъ листове. — На най-высокото клонче славей пѣеше. — Пѣй, славейко, пѣй, ты що имашъ весело сѣрдце! — Моето сѣрдце не е като твоего, — то е много растѣжено. — То тѣжи, защото либето ми Петръ — на войнѣ отиде — защото азе киткѣ му не дадохъ! — Желала быхъ тазѣ-ка кытка — да бѣше днескѣ неоткѣснѣта, — а първо либе — все да мя либи. »

Тутакъ си мѣкнѣ. Бѣше стигналъ прѣдъ Маріѣнѣтъ вратникъ. Но кѣдѣ бѣше Маріа? Нѣма Маріа. Какъ бѣ възможно да нѣма Маріа? Разумѣва ся, невъзможно бѣ Маріа да ѣвъ нѣма. Петръ тури рѣкѣтъ си на очитѣ си, като да бѣхъ ся заходили очитѣ му, послѣ ся отби кѣдѣ дома си, съ духъ ѣтегналъ съ зловѣщы прѣдчувствованія.

Тамо пѣкъ друго смѣйваніе го очакваше. Въобразѣте си че на мѣри Маріѣ въ неговѣтъ кѣщѣ, че държѣше дѣте въ ѣбѣтіята си и подаваше рѣкѣ на другъ единъ челоувѣкъ който бѣше ѣвъ съпругъ!.. На Петра безъ малко да му припадне. Осѣти нѣщо като да му потискаше сѣрдцето и отъ сѣрдцето му възлѣзваше на очитѣ му. Понска да подума и едвѣмъ произнесе нѣколко неслобены гласове. Най-послѣ ѣлегна ся о стѣнѣтъ и ся ѣзърташе като заплакъ на около си.